

Arrest

nr. 107 708 van 30 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. TIMMERS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 9 juli 2012 het Rijk binnen en diende op 10 juli 2012 een asielaanvraag in. Op 28 februari 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Pakistaans staatsburger te zijn, Pashtoun van origine, en geboren in het dorp Sopaid Sang gelegen in Khyber Agency dat deel uitmaakt van de Federal Administred Tribal Areas (FATA). Uw vader is al jarenlang verwickeld in een grondconflict met enkele verre neven van hem. Hij probeerde tevergeefs om de zaak voor de rechtbank te regelen, maar de neven gingen hiermee niet akkoord en in de loop der jaren vermoordden ze verschillende familieleden van u. In 1987 verhuisde uw vader met zijn gezin naar de stad Peshawar in de provincie Khyber-Pakhtunkhwa waar hij een handelszaak had. U vertrok in 2003 naar Oekraïne om er geneeskunde te studeren. In 2008 werd uw vader op een dag bedreigd door enkele onbekende personen die zeiden dat ze lid waren van een terroristische organisatie en hem om geld vroegen. Uw vader weigerde hen geld te geven. 's Nachts werd er een grote diefstal gepleegd in zijn winkel. Uw vader wist niet wie de daders waren, maar jullie vermoedden dat de neven met wie jullie een conflict hadden hierbij betrokken waren. Na het beëindigen van uw studies in Oekraïne keerde u in 2009 terug naar Pakistan. U wilde zich specialiseren in de cardiochirurgie en bereidde zich voor op het examen om toegelaten te worden tot de universiteit. Met het oog op uw specialisatie geneeskunde assisteerde u als vrijwilliger regelmatig artsen in het ziekenhuis van Rawalpindi. Eind februari 2012 kwamen drie onbekende mannen naar jullie huis in Peshawar. U was niet thuis op dat moment, maar ze zeiden tegen uw zus F. dat ze werk voor u hadden en dat ze zouden terugkomen. In april 2012 kreeg u een eerste dreigbrief van de terroristische organisatie Lashkar-e Islam dat u hun gewonde strijders moest verzorgen. Een week later kwam er een tweede dreigbrief. Als u weigerde om voor hen te werken, zouden ze u ontvoeren en vermoorden. U vermoedde dat de neven van uw vader contact hadden opgenomen met deze organisatie en hiervoor verantwoordelijk waren. U ging naar de politie en liet een First Information Report (F.I.R.) opstellen. Toen u enkele dagen later bij de politie ging informeren, zeiden ze u dat ze de zaak wel onderzochten maar dat ze u niet konden beschermen. U leefde enige tijd ondergedoken in het huis van uw oom. Daarna bleef u enkele nachten in een hotel. Vervolgens verbleef u gedurende een bepaalde periode overdag in het huis van een vriend en sliep u 's nachts in jullie winkel. U hield zich ook nog enkele dagen schuil in het huis van een vriend in Rawalpindi. Uiteindelijk besloot u om het land te verlaten. Een vriend van u regelde uw reis. Op 9 juli 2012 vertrok u vanuit Islamabad met het vliegtuig naar Abu Dhabi waar u op een ander vliegtuig naar België overstapte. U vroeg asiel aan op 10 juli 2012.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten voor: uw Pakistaanse identiteitskaart, uw diploma's van de middelbare school, uw diploma geneeskunde en enkele studieattesten uit Oekraïne, een krantenartikel betreffende de diefstal in de winkel van uw vader, een kaartje van de handelszaak van uw vader, twee dreigbrieven van de terroristische organisatie Lashkar-e Islam, een F.I.R. betreffende de diefstal in de winkel van uw vader, en een F.I.R. betreffende de dreigbrieven van de terroristische organisatie Lashkar-e Islam.

B. Motivering

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omwille van bedreigingen door leden van de terroristische organisatie Lashkar-e Islam die wilden dat u als arts hun gewonde strijders zou verzorgen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 05/02/2013, p. 5-6).

Het Commissariaat-generaal meent echter dat u uw asielrelaas niet aannemelijk kunt maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u sinds uw aankomst in België onvoldoende pogingen ondernomen hebt om alsnog enige informatie te bekomen aangaande de actuele stand van zaken met betrekking tot uw vervolgingsprobleem. Uit uw verklaringen is namelijk gebleken dat u over geen enkele informatie beschikte aangaande het verdere verloop van uw problemen. Zo kon u niet zeggen of er na uw vertrek nog dreigbrieven voor u gekomen zijn, of familieleden van u concrete problemen kennen omwille van u, en of er al dan niet enig incident geweest is in verband met deze bedreigingen. U wist evenmin of uw vader nog problemen met zijn winkel ondervonden heeft. Uit uw verklaringen is evenwel gebleken dat u in België nog regelmatig contacten onderhoudt met uw familie in Pakistan. U stelde echter dat u uw familieleden geen vragen gesteld hebt over uw problemen. U ging ervan uit dat ze u toch geen informatie zouden willen geven (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 05/02/2013, p. 13-14). Deze uitleg is weinig overtuigend. Van een asielzoeker kan namelijk redelijkerwijs verwacht worden dat dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen dan ook

op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en ondermijnen de aannemelijkheid van uw beweerde vrees voor vervolging ernstig.

Verder dient er op gewezen te worden dat u onaannemelijk vage verklaringen aflegde met betrekking tot uw vervolgers. Zo kon u geen enkele informatie verschaffen aangaande de terroristische organisatie Lashkar-e Islam. Toen u gevraagd werd of deze organisatie gekend is in de regio waarvan u afkomstig bent, beweerde u merkwaardig genoeg dat u de naam van deze organisatie zelfs nooit eerder gezien had, terwijl het nochtans over een in Pakistan heel gekende terroristische organisatie gaat (cf. informatie in bijlage). U stelde voorts niet te weten welke terroristische groeperingen actief zijn in uw regio en kende ook geen namen van leiders van deze groepen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 05/02/2013, p. 9). Ook aangaande de verre verwanten van uw vader die u toch verantwoordelijk achtte voor de bedreigingen door deze terroristische organisatie, legde u vage verklaringen af. Zo verklaarde u dat de kinderen van de neven van uw vader professionele moordenaars zijn en u vermoedde dat ze eveneens tot terroristische organisaties behoren. U kon hierover echter opnieuw geen verdere informatie verschaffen, omdat u niets wist van de terroristische groeperingen die in uw regio van herkomst actief zijn. U kon deze verwanten niet eens bij naam noemen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 05/02/2013, p. 8, 12). U verklaarde geen interesse voor terroristische organisaties te hebben en er ook niet aan gedacht te hebben om hierover enige informatie te bekomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 05/02/2013, p. 9, 12). Uw gebrek aan kennis betreffende uw vervolgers raakt echter aan de kern van uw asielrelaas. Redelijkerwijs kan namelijk verwacht worden dat u toch minstens ernstige pogingen zou ondernemen om zich hierover beter te informeren.

Bovendien kan worden opgemerkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen aangaande uw reis naar België. U verklaarde dat u vanuit Islamabad het vliegtuig naar Abu Dhabi genomen hebt. Daar bent u vervolgens op een ander vliegtuig overgestapt waarmee u naar België bent gereisd. De smokkelaar had voor u een reispaspoort geregeld op een andere naam en met een foto van iemand anders. U stelde dat het alleszins een buitenlands paspoort betrof, waarschijnlijk van België, maar daar was u evenwel niet zeker van. U wist niet op welke naam dit reispaspoort uitgereikt was noch welke andere persoonsgegevens het bevatte. Evenmin kon u zeggen of er een visum in was aangebracht. Bij uw aankomst op de luchthaven in België gebeurde er een controle van uw reispaspoort. U dacht dat men u tijdens deze controle misschien wel iets gevraagd heeft, maar toen u met uw hoofd schudde, kreeg u uw paspoort gewoon terug. De smokkelaar hield uw reispaspoort bij. Bovendien verklaarde u dat er geen afspraken gemaakt waren met de smokkelaar wat u moest zeggen of doen in het geval u vragen werden gesteld over identiteit en reisbedoelingen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 05/02/2013, p. 3-4). Gelet op de zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles bij binnenkomst in de Europese Unie en de Schengenzone is het echter onwaarschijnlijk dat u geheel in het ongewisse zou zijn over de gegevens in het reispaspoort dat voor u gebruikt werd. Deze vaststelling wijst er mogelijk op dat u de reisdocumenten die u bij uw ware reis naar België zou hebben gebruikt, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Zoals hoger vermeld kan aanvaard worden dat u oorspronkelijk uit deze regio afkomstig bent, maar hebt u niet aannemelijk gemaakt op dit ogenblik enige vervolging door de autoriteiten of de extremistische elementen te moeten vrezen. U kunt zich bij uw terugkeer naar Pakistan dan ook vestigen in een regio buiten uw geboortestreek waar er geen sprake is van willekeurig geweld ten gevolge van een intern gewapend conflict zoals omschreven in artikel 48/4, 62, c van de Vreemdelingenwet. Gezien u een gezonde jongeman bent die een universitaire opleiding heeft genoten en daar u naast Pashtou ook de nationale landstaal Urdu en het Engels machtig

bent, zijn er geen redenen waarom u niet in grote steden als Karachi, Lahore, Rawalpindi of Islamabad zou kunnen verblijven en er een bestaan zou kunnen uitbouwen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt immers dat daar vele inwoners uit het noordwesten van Pakistan wonen. Bovendien verbleef u al vaak gedurende enkele weken in Rawalpindi waar u als vrijwilliger werkte in een ziekenhuis (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 05/02/2013, p. 10-11). De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd als bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande vaststellingen. Uw Pakistaanse identiteitskaart, het kaartje van de handelszaak van uw vader, uw diploma's van de middelbare school, uw diploma geneeskunde en enkele studieattesten uit Oekraïne bevatten louter persoonsgegevens, gegevens betreffende de professionele bezigheden van uw vader, alsook gegevens betreffende uw studies die hier niet in twijfel getrokken worden. Met betrekking tot de dreigbrieven, de F.I.R.'s, en het krantenartikel dient vooreerst te worden opgemerkt dat om enige bewijskracht aan documenten te ontfemen ze dienen ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente, en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Daarenboven blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd dat alle soorten documenten tegen betaling bekomen kunnen worden in Pakistan. De dreigbrieven zijn trouwens geen officiële documenten en kunnen gemakkelijk door iedereen worden aangemaakt. Bovendien blijkt zowel uit uw verklaringen betreffende de inhoud van het krantenartikel (CGVS, p. 4-5) als uit de F.I.R. betreffende de diefstal in de winkel van uw vader niet dat er enig rechtstreeks verband zou bestaan tussen deze diefstal die plaatsvond in 2008 en de door u aangehaalde bedreigingen door de terroristische organisatie Lashkar-e Islam welke voor u de reden vormden om uw land te ontvluchten. Aangaande de F.I.R. die u hebt laten opstellen naar aanleiding van de bedreigingen door deze terroristische organisatie kunnen nog enkele opmerkingen gemaakt worden. Het door u voorgelegde document bevat namelijk geen stempels of zegels die de authenticiteit ervan zouden bevestigen. Toen u er op gewezen werd dat u als aangever van een aanklacht toch een gecertificeerde kopie kon verkrijgen, gaf u als uitleg hiervoor dat het betreffende document helemaal geen kopie betrof, maar wel degelijk het originele document was zoals de politie het had opgemaakt en het u had meegegeven (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 05/02/2013, p. 6). Deze verklaringen stroken echter niet met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd. Hieruit blijkt immers dat een F.I.R. door een politieofficier wordt ingevuld. Vervolgens wordt de originele F.I.R. bewaard in een logboek of register op het politiekantoor. Bij de invulling van de F.I.R. worden er door middel van carbonpapier meerdere afdrucken gemaakt waaronder één voor de aangever van de aanklacht. Uw verklaring dat u het originele document kreeg van de politie strookt dus niet met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Dergelijke verklaringen doen dan ook ernstig afbreuk aan de bewijswaarde van dit document.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert als eerste en enige middel de schending van artikel 3 EVRM aan. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). Bijgevolg moet de schending van artikel 3 van het EVRM, gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

2.3. Bij de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker opkomt tegen de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing en wil dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de feitelijke beoordeling overdoet. Hij voert dan ook de schending van de materiele motiveringsplicht aan.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1. Verzoeker verwijst naar het “Arrest NA. V THE UNITED KINGDOM, 17 july 2008, Application no. 25904/07”, brengt een recent rapport bij van het Amerikaanse OSAC dd. 12.03.2013 (stuk 3) in verband met de streek rond Peshawar en meent dat *“Het is duidelijk dat de regio op zich al gevaarlijk is, met veel terroristische groeperingen, omdat de overheid onvoldoende controle uitoefent. Zelfs binnen de stadspoorten is het terrorisme binnengedrongen. Uit dit verslag blijkt dat Pakistani die hoger op de sociale ladder staan, zoals verzoeker die arts is, beduidend meer risico lopen om aangevallen te worden door de terroristische groeperingen”*.

Indien hieruit kan worden afgeleid dat verzoeker impliciet meent dat verzoeker als arts behoort een *“kwetsbare groep die op systematische wijze het voorwerp uitmaakt van een systematische praktijk van onterende behandelingen”*, wijst de Raad erop dat dit geenszins uit het bijgevoegde stuk blijkt daar dit stuk over high-level Pakistaanse doelwitten binnen de stadsgrenzen spreekt, waarmee eerder belangrijke, druk bezochte en/of symbolische gebouwen, plaatsen, monumenten... bedoeld worden. Geenszins kan hieruit blijken dat artsen of andere medische hulpverleners specifiek geviséerd zouden worden. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat er sprake zou zijn van een dergelijke systematische vervolgingspraktijk noch van een dergelijke kwetsbare groep. Verzoeker toont dan ook geenszins een situatie aan als aan de orde in het arrest van 17 juli 2008 (N.A. tegen United Kingdom) noch dat zich een vergelijkbare situatie voordoet als in Sri Lanka, noch dat de Pakistaanse autoriteiten op een vergelijkbare wijze optreden. Verzoeker gaat er verder volledig aan voorbij dat zijn asielrelaas niet geloofwaardig is, zoals blijkt uit hetgeen volgt.

3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006).

3.3. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn vervolging door de Lashkar-e Islam geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het

gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.4. Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, moet er sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging. De toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 veronderstelt eveneens een reëel risico op ernstige schade. De bewijslast rust in beginsel bij de kandidaat-asielzoeker en dit geldt ook voor de ernst van de gevreesde vervolging of schade. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Verzoeker kan geen enkele duiding geven bij de Lashkar-e Islam dan wel bij andere, in zijn regio aanwezige terroristische organisaties of leiders (gehoor p. 9, p. 12), noch kan hij de exacte namen van de beweerde familieleden-professionele moordenaars geven (gehoor p. 12). Hieruit kan slechts blijken dat verzoeker geen belangstelling heeft voor terroristische groepen of leiders in zijn regio en zijn familie, wat niet het geval zou zijn indien hij zich persoonlijk door hen bedreigd voelt of meent dat ze hem viseren. Bovendien blijkt uit het door verzoeker aangehaalde rapport dat er meerdere terroristische groeperingen actief zijn in de regio. Een lang verblijf in Oekraïne, noch een focus op de studies kan dit verschonen gezien dit de kern van het asielrelaas uitmaakt, te meer een basiskennis over terroristische organisaties publieke kennis is en verzoeker als vrijwilliger werkte in het Rawalpindi hospitaal (gehoor p. 3) en hij tevens in de bibliotheek studeerde waar ook andere studenten zich voorbereidden (gehoor p. 11). Zelfs indien verzoeker enkel studeerde en hier totaal niet in geïnteresseerd was, dan kan slechts blijken dat hij de mogelijkheid had zich in zijn wereld af te zonderen en zijn veiligheid niet in gedrang was.

3.5. Deze vrees moet verder geground, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Een actuele vrees impliceert dat men zich minstens informeert over het actuele gegronde karakter van deze vrees. De Raad stelt dienaangaande vast dat verzoeker zijn vader noch broers bevestigd heeft over zijn problemen, noch contact nam met andere familieleden, vrienden, kennissen (gehoor p. 13). Daar waar verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat hij wel degelijk heeft gevraagd naar de situatie maar dat zijn familie hem hier geen antwoord op heeft gegeven om hem niet ongerust te maken, is dit tegenstrijdig aan zijn vorige verklaringen tijdens het gehoor, zodat dit een loutere *post-factum* bewering is. Derhalve maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij een gegronde actuele vrees heeft.

3.5.1. Verzoeker beperkt zich voorts tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken en ontkennen van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bouteweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Waar verzoeker nog meent dat *“Ook bij reizende koppels is het niet ongebruikelijk dat 1 van de 2 de reisdocumenten bijhoudt en de andere slechts als het nodig is deze in handen houdt”*, gaat verzoeker voorbij aan de motivering in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de commissaris-generaal het terecht niet geloofwaardig acht dat verzoeker geen enkel gegeven uit het paspoort kende noch dat er geen afspraken met de smokkelaar waren gemaakt. De parallel met een getrouwd koppel is dan ook niet van toepassing. Dat verzoeker zich niet veilig voelde in Rawalpindi, doet niets af aan het feit dat hij hier geen problemen heeft ondervonden en er aldus geen objectieve redenen voorhanden zijn om zijn vrees geground te achten, temeer zijn vervolging door de Lashkar-e Islam niet geloofwaardig is. Overigens betaalde verzoeker beweerdelijk 20.000 € voor zijn reis zodat hij alleszins over voldoende financiële middelen beschikte om zich te hervestigen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.6. Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de

Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad hecht geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Verder is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verzoeker dient niet louter documenten neer te leggen maar hij moet aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn.

Indien verzoeker *“moeilijk naar de afzenders [kan] gaan om deze dreigbrieven eensluitend te laten verklaren”*, dan geldt tevens dat deze dreigbrieven geen officiële documenten zijn en eenvoudig kunnen worden opgesteld. Daar waar verzoeker meent dat *“Als er dan een kandidaat is die wel over schriftelijke bedreigingen beschikt, dan moeten deze volgens hetzelfde Commissariaat-Generaal wel nagemaakt zijn”*, wijst de Raad naar de bij het administratief dossier toegevoegde *Subject Related Briefing “Pakistan” “Corruptie en documentenfraude”* waaruit blijkt dat de werking van de politieke instellingen, de overheidsadministraties, de politie en het gerecht in Pakistan door corruptie gekenmerkt worden en dat zulks de bewijswaarde van de door de Pakistaanse overheidsdiensten afgeleverde attesten en documenten kan aantasten, minstens dat deze stukken met passende voorzichtigheid dienen te worden onderzocht. De Raad verwijst dan ook verder naar de terechte vaststellingen van de commissaris-generaal, dewelke hij bijtreedt. Verzoekers parallel tussen documenten inzake Nederlandse lessen en de authenticiteit van de FIR is niet dienstig nu een FIR een officieel klachtendocument is, wat volgens de aan het administratief dossier toegevoegde informatie volgens specifiek vormelijke en inhoudelijke voorwaarden dient te worden opgemaakt. Indien verzoeker nog aanvoert dat *“Van de F.I.R. heeft verzoeker zijn originele versie, namelijk de doordruk via het carbonpapier en niet de door de agenten ingevulde versie zoals in de bestreden beslissing wordt gezegd.”*, dan is dit tegenstrijdig aan zijn eerdere verklaringen *“Dit is het originele, en er is geen kopie van, ze houden kopie van origineel bij zich, het is een echt document”* (gehoor p. 6), zodat verzoeker zich opnieuw beperkt tot een loutere negatie van zijn verklaringen. Waar verzoeker meent dat het mogelijk is om bij de Pakistaanse autoriteiten navraag te doen met betrekking tot de FIR van verzoeker, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat hij noch de commissaris-generaal moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en dat het niet de taak is van asielinstanties zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Ten slotte kan er op worden gewezen dat een FIR slechts een eenzijdige registratie van een klacht is die niet automatisch tot verdere juridische vervolging leidt.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.8. Het verzoekschrift haalt voorts het *“non refoulement-beginsel”* aan. Artikel 33 van het Internationaal verdrag van Genève van 28 juli 1951 bevat een verbod tot uitzetting of terugleiding dat enkel betrekking heeft op beslissingen op grond waarvan de vreemdeling, die als vluchteling is erkend, verplicht zou worden naar zijn land van herkomst terug te keren. *In casu* blijkt uit voorgaande dat verzoeker geen erkende vluchteling is, zodat dit artikel niet op hem van toepassing is en bijgevolg niet dienstig kan worden aangevoerd.

3.9. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingen.

3.10. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK